

Megjegyzés néhány írásunkhoz

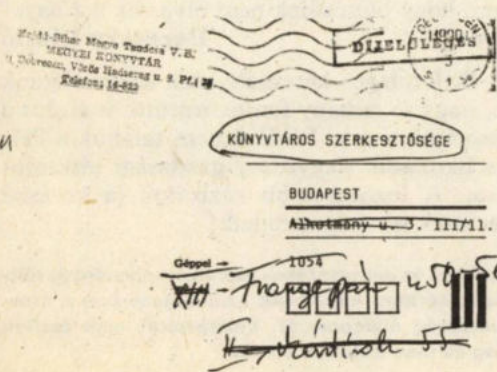
Az utóbbi hónapok gyakorlatától eltérően most nem aktuális (vagy annak vélt) könyvtárpolitikai témával kívánok foglalkozni ebben a bevezetőben, hanem amolyan *Így állt össze...* stílusban februári számunk néhány írásához fűzök kommentárt.

Mindenekelőtt a Magyar Könyvtárosok Egyesületének elnöksége *Időszerű könyvtárügyi tennivalók* című vitaanyagára hívom fel a figyelmet. Az MKE nemrég leköszönt elnöksége két dologgal mindenesetre emlékeztetessé teszi működését: az egyik az egyesület új alapszabálya, amely vélhetőleg hosszú időre biztosíthatja a szakmai fórum szerepkörét és érdekvédelmi funkcióját, a másik pedig a könyvtárügy jelen helyzetét reálisan felmérő helyzetképet és kibontakozási programot tartalmazó vitaanyag, amelynek összeállítását széles körű közvéleménykutatás előzte meg. Most már csak az kell, hogy minél több érvelő-vitázó hozzászólás támogassa, illetve tagadja a vitaanyag egyes megállapításait, a stratégiai célkitűzéseket. A *Könyvtáros* örömmel ad helyet ennek a vitának, s remélhetően az MKE frissen megválasztott új elnöksége is örülni fog ennek, s

eredményeit mindnyájunk javára fogja hasznosítani. Várjuk tehát a cikkeket.

Érdekesnek, sőt izgalmasnak tartjuk *Török Bálint* beszámolóját az Országos Széchényi Könyvtár 1956-járól. Bizonyítékként arra, hogy a nemzeti könyvtár nem csak munkabezűntetéssel vette ki részét a forradalmi harcokból, két írást is közlünk abból az *Eszmélet* című „ős-szamizdat”-ból, amelyet a Széchényi Könyvtár dolgozói éppen abban az időben szerkesztettek, részben írtak, stencillel sokszorosítottak, összehordtak, postáztak. Nem érdektelen a két írás szerzője sem. A november 23-i néma tüntetésről *Szabó István*, a korán elment nagyszerű novellista tudósított, a vers költője pedig *Eörsi István*, a mai magyar irodalmi és közélet jeles képviselője, akkoriban mindketten huszonötéves ifjú emberek. A szerkesztők, „nyomdászok” és postások is nagyjából ilyen korúak voltak, és őszintén remélték, hogy még minden jóra fordulhat. Reményeikben csalatkozniuk kellett, de annál nagyobb az öröm, hogy eljött az idő, amikor nem kell titkolni a múltat. Persze a kötelességteljesítéssel nincs mit dicsekedni, ez a természetes. Tudtommal ez a két írás most jelent meg először legális periodikumban.

Amint arról a *Könyvtáros* 1991/1. számában hírt adtunk, az Országos Széchényi Könyvtár és a Magyar Könyvtárosok Egyesületének társadalomtudományi szekciója, a könyv- és könyvtártörténeti bizottsággal közösen *Haraszthy Gyula* emlékülést szervezett. Az emlékülés nem afféle formális, főhajtó megemlékezés volt, hanem – méltóan az ülés hőiséhez – igazi tudományos összejövetel. Akkor csak hírt adhattunk róla, most az előadások szövegét is közöljük. *Somkuti Gabrielláét*, *dr. Ferenczy Endrénéét*, *Berke Barnabásnéét* és *dr. Kovács Ilonáét*. Az előadások magukért beszélnek, minden olvasónk tapasztalhatja, hogy a Haraszthyra emlékezők nemcsak emlékezni tud-

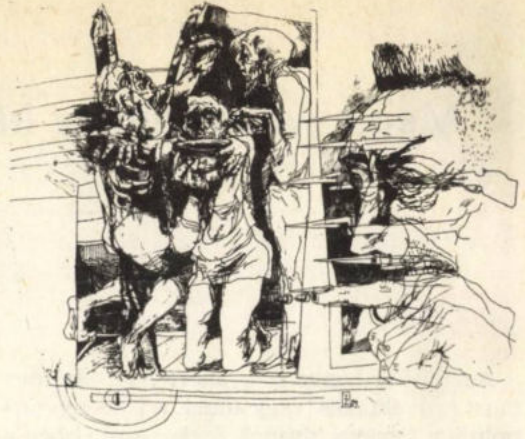

nak, folytatják is – méghozzá színvonalasan – a nagy előd, mester munkásságát.

Még a Magyar Könyvtárosok Egyesületének tisztújító ülése előtt, küldöttgyűlést tartott az MKE bibliográfiai munkabizottsága is. Lemondott tisztségéről *Lisztes László* elnök és *Korompai Gáborné* titkár. Az új tisztségviselők, akiket a résztvevők egyhangúlag választottak meg, *Bényei Miklós* (elnök), *Nagy Zsolt* és *Vajda Kornél* (titkárok). (Mindhármuknak szívből gratulálunk!) Ez alkalommal, az új MKE alapszabályzatával összhangban, a gyűlés arról is döntött, hogy munkáját a jövőben szekcióként végzi. Reméljük, hallunk még, hallat még magáról a jövőben az új szekció. Ezúttal a frissen megválasztott elnök programbeszédét és a búcsúzó – volt – vezetőség beszámolóját hozzuk. (Meg kívánom jegyezni, hogy hasábjaink az új titkárok rendelkezésére is állnak. Kíváncsian várom, hogy a nagyszabású elnöki programot milyen operatív eszközökkel kívánják megvalósítani a titkárok.)

*

Néhány szót „háztáji” ügyeinkről. Legutóbbi számunkban már elmondtam, hogy vándorló szerkesztőségünk kálváriája továbbra is tart. Alig tíz hónap után az angyalföldi Frangepán utcából átköltöztettek bennünket a zuglói Róna utcába. (Egyre kevesebb időt töltünk egy helyen.) Azóta – bizonyíthatóan – tizenöt kéziratot tartalmazó levél „kallódott el”. Az „egyszerű” leveleknek se szeri, se száma. Nem kell magyarázni, mit jelent ez számunkra. A sok költözés postai következményeit jól példázza annak a levélnek a borítékja, amelyben *Arató Attila* nyugállományba vonulásáról értesítő levelét küldte el. Amennyiben a fakszimile nem adna elég támpontot, akkor külön is elmondom a levél bolyongását. Tehát: az eredeti címzés a pesti V. kerületi Alkotmány utcába szólt (ott 1987–88-ban volt lakásunk), innen átküldték a budai, II. kerületi Mártírok útjára (itt tanyáztunk 1989-ben), majd az angyalföldi Frangepán utcába vette útját a levél (1990-es tartózkodási helyünk, bár megjegyzem, hogy a zárójelben közölt évek nem kerek esztendőnek számítanak, költöztünk már farkasordító hidegben és tomboló kánikulában), és csak ezután került legújabb tartózkodási helyünkre, a zuglói Róna (azelőtt Lumumba, még azelőtt Róna) utcába. Mind-

ehhez persze kellett összesen négy tisztességes postás, aki nem dobta bele a problémás levelet az első kukába, vagy nem írta rá, hogy „Címzett ismeretlen helyre költözött”.

A sűrű költözésekből származó bosszúságokért minden kedves szerzőnktől és olvasónktól elnézést kérünk. Még talán annyit a gondjainkról, hogy legújabb rezidenciánkba már kétszer törtek be egyelőre ismeretlen zsványok. Nem sok mindent zsákmányoltak. Elvittek egy 240 perces videokazettát és sok frissen vásárolt cellulot. A könyvekhez nem nyúltak, így maradhatott meg a lemezkazettánk, benne a negyedévi ellátmányunkkal, mivel jó szimattal a Révai-lexikon mögé dugtuk. Miután ország-szerte nagyon elharapóztak a könyvtár-betörések, s a csibészek zsákmánya többnyire videolejátszó, computer vagy lemezejátszó, talán nem haszontalan felhívni a könyvtárak figyelmét, hogy a könyv védelmet nyújt, a rabló urak nem nagyon pepecselnek az irodalommal (ezzel az értéktelen lommal). Azért merek ilyen nyílt tanácsot adni, mivel szent meggyőződésem, hogy bűnözőink nem olvassák a *Könyvtárost*.

Bereczky László

P. S. Utólagos keresgéléseink során jöttünk rá, hogy jó néhány fontos iratunk is eltűnt a betörések során. Például nem találjuk a Pallas harmadik negyedévi gazdasági elszámolását. A legbecesebb kéziratok (a kevésbé becsek is) megmaradtak!

A cikkek és ismertetések szerzőik véleményét tükrözik, és nem képviselik szükségszerűen a szerkesztőség álláspontját. Kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza